

Horváth Eve

Hogy múlik pontosan?

Sebkráter, géz, és odakint a köd. Fél szemmel néz.
A száj már befelé nyílik, csillagtalan éj, egyetlen biztos pont a nyelv. Hideg, nyirkos kézhát, dróterek. Pezseg a seb, a géz felissza lánykorát. Mibe lát bele az, aki a kráterbe néz, rothadó idő, párás, avarsúly-nehéz. Hová lépnek a békák, bizonytalanul, halkán, amikor megmozdul a föld. Az egyik szem leragadt, fellobbanó gyertyaujjak. A megmásító mozdulat mikor jön? És az állkapocs alatt miért az ónos eső? Mindig vizes a párna, a haj befelé nő. A szeméremcsont a legnagyobb, melyet vadkacsaként ringat a kismedence. Kiáll a csípőtővis, már átszúrja a bőrt, ez a csontok lázadása. Minden kifelé menne, ami kint volt, az betolong. Micsoda örült egy este. Papíron fogsorok. Kötszerek, akár a zselatin, vagy inkább karamell. Szétcúsúzott napszakok, lepedőn a mell. Alaposan szárazra a titkos hajlatokat. Hintőporkarácsony. És ami elmarad.

Az örök állomás

A vasárnap, akár a hóhér kötele, szinte már szorul a nyakon. Nemsokára felszállsz a buszra, én meg a biciklire. Intesz egyet, az ablak felőli ülésről, én bizonytalanul, ám tudomásul véve távozásod, rálépek a pedálra. Gázt ad a kövér sofőr, előveszed a könyvedet. Macskáim kiszaladnak, amikor lefékezek a ház előtt, visszafelé, a lábnyomodon. Sovány vigasz egy-egy szőrös fej a tenyerem alatt, vinnyogva perdülő uszkár, akár a zenélő balerina, valamely húszas évekbeli, elhagyott kerti asztalon, amit benőtt a vadszőlő. A második világháború ettől már nincs is olyan messze, ékszerdoboz esték, robbanócukor, nyelv-színező nyalóka. Az óvóhelyre megyek, be, mindenestül, a szavak alá, a csöndbe. Olyan jó volna végleg elbújni az indulatok, a hibák, a világ nemtörődömsége elől. Idebent olajozottan működik a rendszer, a tiéd is, úgy tudom, együttműködünk, még akkor is, ha külön. Rossz időkben lázadva takarítunk, csak úgy fröccsen a hipó, és koppan a partvis. Telnek

a napok, munkahetek, mindig mással foglalkozunk, mire eljön a péntek, kigyózó sorban állnak íróasztalomon a betűk. Persze, reklamálnak, főleg az öregebbek, hogy még egy szék sincs a váróteremben. Mert váróterem az időnk legnagyobb része. Mintha körülöttünk lebombázták volna a síneket, az életünk bőröndjén ülünk, egy menekültvonatra várva. De nem jön semmi, csak múlik.